

דברות קודש

מאת
ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת אמור - ל"ג בעומר

לא יפגשו מפניך זמפני זרעך מעשה ועד עולם

בחדרת קודש ובידאה עילאה
נשגד ברכת מזל טוב קמיה מלכא

הוד ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

לדגל שמחת החאלקה לנכדו

היניק לוי יצחק נ"י

בן לחתנו הרב מרדכי גולדמאן שליט"א

וברכותינו מאליפות שידוזה רבינו שליט"א

דוב נחת ותענוג דקדושה ממנו ומכל יוצ"ח

בבריות גופא ונהורא מעליא ובקדוב נשמע

פעמיו דגלי מבשר ציון בביאת גוא"צ ובבנין

בית המקדש אמן

מערכת 'דברות קודש' באסטאן

©

כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה

או לעילוי נשמת

ניתן לשלוח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM

058-325-4668

עיצוב וסדר:

א.י.ש. אשדוד

0527627127

פרשת אמור

וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה שבע שבתות תמימת תהיינה (ויקרא כג טו).

איתא במדרש (ויקרא רבה כח ג) אימתי הן תמימות בזמן שישראל עושין רצונו של מקום.

ראיתי מובא שהרה"ק רבי שלום מבעלזא זי"ע אמר שהרה"ק רבי שלום מקאמינקא זי"ע שאל את הרה"ק רבי נפתלי מראפשיץ זי"ע מפני מה כשאדם עושה איזה מצוה אזי לפני המצוה הוא מלא התעוררות והשתוקקות לאותו מצוה, אבל כשבא לעשות את המצוה בפועל אזי ההשתוקקות נתקרה אצלו, ואין לו שום התעוררות לאותו המצוה. והשיב לו הרה"ק מראפשיץ, לפי שבשעת שמהרהר מאותו המצוה, אין היצר הרע יודע כלום, וכדאיתא בשל"ה הק' (פ' וזאת הברכה) דאין המלאכים יודעים מחשבות אדם, ורק הקב"ה יודע מחשבות אדם, ולכך ההתלהבות

גדולה כל כך, אבל כשבא לעשות המצוה בפועל ממש, אז בא כח היצר הרע ומקררו מלעשות המצוה.

ולפי דברים אלו ביאר הרה"ק מהר"י מבעלזא זי"ע כוונת המדרש 'אימתי הן תמימות', היינו מתי יכולין להיות ימי הספירה תמימות בלי שום פגם, 'בזמן שישראל עושין רצונו של מקום', היינו כשישראל מראין ההתלהבות וההשתוקקות בשעת עשיית המצוה, וזהו 'עושין' היינו כשעושין המצוה ומוציאין את המצוה אל הפועל, באותו אופן כמו הרצון, 'רצונו של מקום', היינו כמו בשעה שרוצין ומהרהרין לעשות המצוה.

כ"ק אאמו"ר זי"ע מבאר הטעם שנאמר 'וספרתם לכם', ולא היה די לומר 'וספרתם ממחרת השבת', ואמר דהנה ידוע מה שמבואר בספרים הק', כי לא דיים בקיום המצות במעשה בלבד, אלא העיקר שיהיו ג"כ בכוונה שלימה, והוא רמוז

בתיבת 'לכ"ם', שהוא ראשי תיבות, לב, כליות, מוח, שצריך שיהיה קיום המצות בכוונת הלב, ובטהרת המחשבה שהיא במוח, ובשיעבוד כל הרצונות והתאוות, שמגיעות מן הכליות כמו שאמרו (ברכות סא). כליות יועצות. וזהו שרמז כאן ב'וספרתם לכם'.

כ"ק אאזמו"ר זי"ע מביא המדרש (ויקרא רבה כח ו) לעולם אל תהי מצות העמר קלה בעיניך שעל ידי מצות העומר זכה אברהם לירש את ארץ כנען, הדא הוא דכתיב (בראשית יז ח) ונתתי לך ולזרעך אחריו, על מנת (שם פסוק ט) ואתה את בריתי תשמר, ואיזה זה מצות העומר.

ואמר לבאר עומק כוונת המדרש במה נתייחדה מצות העומר שעל ידה דוקא זוכין בני ישראל לירושת הארץ, בהקדם מה שכתבו הספרים הק' דלכן קרב העומר מן השעורים שהוא מאכל בהמה, והוא כדוגמת סוטה שמביאה קרבנה מן השעורים לפי שעשתה מעשה בהמה (במדבר ח טו וברש"י שם). כי באמת מצד עצם מעשה האכילה שווה האדם לבהמה, אמנם כאשר תהיה אכילתו בקדושה ולשם שמים שגבה מעלתו בה עד מאוד.

ובזה מבאר כוונת חז"ל (אבות דרבי נתן א) כיון ששמע אדם הראשון שאמר לו הקדוש ברוך הוא 'ואכלת את עשב השדה' (בראשית ג יח), מיד נזדעזעו אבריו. אמר לפניו ריבוננו של עולם אני ובהמתי נאכל באבוס אחד. שהכוונה, שנזדעזע אדם הראשון לפי שמצד עצם המעשה הגשמי הזה שווה בו האדם לבהמה, ואמנם עבודת האדם הוא לקדש אכילתו וכל מעשיו הגשמיים לעשותם לשם שמים, ובזה נשתנה טובא כל ענין אכילתו, דלא זו בלבד שאינו דומה כלל למעשה הבהמה, אלא אדרבה מעלה ומרומם את כל הגשמיות על ידה.

וזה הרמז בפסוקים כי תבואו אל הארץ וגו' והניף את העומר (ויקרא כג י-יא), דבביאת בני ישראל אל ארץ חמדה, יהיה עליהם מעתה העבודה של 'והניף את העומר' להניף ולהרים את עומר השעורים ואת המעשים הגשמיים כאכילה ושתיה לעשותם לשם שמים. ולפי שבמדבר היה מאכלם כולו רוחני, לחם מן השמים, ומי הבאר, משא"כ מעת ביאתם לארץ יתקיים בהם 'בזעת אפיק תאכל לחם', על כן הוצרכו להזהירם על כך, שיהיה אכילתם לשם שמים.

באותו אופן כמו הרצון, היינו כמו שרצה במחשבתו כדאמרן.

בהמשך הפרשה כתיב בענין לחם הפנים, ביום השבת ביום השבת יערכנו לפני ה' תמיד מאת בני ישראל ברית עולם (שם כד ח). ודקדקו המפרשים על כפל הלשון של ביום השבת.

וראיתי מובא בשם הרה"ק מהר"א מבעלזא זצ"ל ביאור בענין זה, בהקדם דברי אביו הרה"ק מהרי"ד זצ"ל שפירש מה דאיתא בגמרא (מנחות צו.) פלוגתא ר' מאיר ורבנן בהא דכתיב (ויקרא כד ז) ונתת על המערכת לבונה זכה, אם הלבונה היא על המערכת ממש, או בין ב' המערכות, ואמר ענין הפלוגתא דאיתא במדרש תדשא (פ"א) שיש שני מזבחות, מזבח הפנימי רומז על תיקון הנפש כדכתיב (שמות ל ט) ועולה ומנחה ונסך לא תסכו עליו, ורק קטורת היו מקטירין עליו, והקטורת היה ריח, ואמרו בגמרא (ברכות מג:) איזהו דבר שהנשמה נהנית ממנו ואין הגוף נהנה ממנו הוי אומר זה הריח, ומזבח החיצון רומז על תיקון הגוף, כדמצינו הלשון (זבחים יג:) 'אכילת מזבח', ובכל יום

ובזה מיישב כוונת המדרש, שע"י מצות העומר זכה אברהם לירש את ארץ כנען, פירוש, כי בזכות עבודתם שיעבדו את ה' בארץ ישראל, ותהיה אכילתם לשם שמים, מה שלא היה להם במדבר מעין עבודה זו, ויניפו וירוממו את מעשה הבהמה לעבודה קדושה ונעלה, כרומז במצות העומר, זכות זה הועיל להן שזכו להיכנס לארץ.

הרי אנו רואים שחלק העבודה בימי הספירה הוא להעלות ענין האכילה שיהיה באופן נעלה ולשם שמים. והאמת שכולנו חפצים לעשות רצונך ולאכול כיאות, אבל להוציא מכוח אל הפועל, שלמעשה יהיה האכילה באופן יותר נעלה, הוא עבודה קשה.

כשאנו סופרים ספירת העומר כולנו אומרים הברכה וה'רבונו של עולם' בהתלהבות גדולה מאוד, אבל להביא את זה שגם במעשה שבאמת נתקן המעשים שלנו שיהיו באופן יותר נעלה זו עבודה רבה, היינו שיהיה וספרתם לכ"ם, בלב, כליות ומוח, ועל זה אומר המדרש אימתי הן תמימות בזמן שישראל עושין רצונו של מקום, כשעושים המצוה ומוציאים את המצוה אל הפועל,

היה תיקון הגוף והנפש כמו בשבת, וזהו לפני ה' תמיד, דצריך לעבוד השי"ת בגוף ובנפש יחד תמיד בכל יום ויום.

ואפשר לומר לפי דבריו שהוא מה שנאמר אצל ספירה שבע שבתות תמימת תהייתה, שבכל ימי הספירה צריך להיות האכילה באופן נעלה כזה כמו בשבת, אכילה שיש בה תיקון הגוף והנפש ביחד.

וזה מה שנאמר וספרתם לכם ממחרת השבת, שהורו לנו חז"ל (מנחות סה:): כי שבת זה יו"ט הוא, והכוונה על יום טוב פסח הראשון שאז היה גאולת מצרים, והיה אז אתערותא דלעילא בתורת מתנה כמו שבת. בפסח יש לנו המצות עשה היחיד בזמן הזה שיש באכילה, והוא מצות אכילת מצה.

והעבודה של ימי הספירה הוא להמשיך קדושת אכילה זו לכל ימי השנה, והוא ע"י שמקריבים קרבן העומר משעורים שהוא מאכל בהמה, ואז בחג השבועות מקריבים את שתי הלחם שהוא מחיטים שהוא מאכל אדם, להורות לנו שצריכים להעלות האכילה שלנו מצורה שהוא מאכל בהמה עד

היה העבודה בבית המקדש בשתי מזבחות אלו לעבוד השי"ת בגוף ובנפש, ומסיים המדרש תדשא כך צריך תמיד לעבוד את ה' בכל יום בגוף ובנפש יחד.

ובזה פירש הטעם של המאן דאמר דהלבונה היה על מערכות לחם הפנים ממש, כי לבונה הוא אחד מסממני הקטורת הרומז לתיקון הנפש, ולחם הפנים לאכילה קאתי רומז על תיקון הגוף, ולכן משום חשיבות הנשמה, הוי לבונה זכה על המערכת ממש, והמאן דאמר דסבירא ליה על בסמוך, שהיה הלבונה בין ב' המערכות סבירא ליה כיון שצריך לעבוד השי"ת בגוף ובנפש יחד, צריך להיות באמצע.

ובזה מבאר הרה"ק מבעלזא כפל הלשון ביום השבת ביום השבת יערכנו, דבפסוק הקודם כתיב ונתת על המערכת לבונה זכה, כתיב אח"כ ביום השבת ביום השבת יערכנו, כי שבת קודש רומז לתיקון הנפש, כדאיתא בזוהר הק' (ח"ב רה). שבת קודש יומא דנשמתא, וגם יש מצוה לענג את השבת, והרי ששבת רומז לתיקון הגוף והנפש ביחד, ועל כן כתב ביום השבת ביום השבת דבעריכת לחם הפנים עם הלבונה

דברות

פרשת אמור

קודש

ה

שנזכה לאכול בקדושה באופן שיהיה מאכל שלנו בבחינת מאכל אדם. אמנם כמו שאמרנו, עבודה זו היא עבודה רבה, ואולי במוח ובמחשבה כל אחד ואחד היה רוצה לאכול באופן נעלה, אך כשזה מגיע למעשה זה דורש כוחות אדירים כדי שנוכל להוציא ענין זה מכוח אל הפועל. ועל זה אומר המדרש אימתי הן תמימות בזמן שישראל עושין רצונו של מקום, כשעושים המצוה ומוציאים את המצוה אל הפועל, באותו אופן כמו הרצון, היינו כמו שרצה במחשבתו כדאמרן.

מתוך רעוא דרעוין שב"ק פרשת אמור תשפ"ב

ל"ג בעומר

בחינה שאליהו הנביא מגיע לכל ברית מילה. אחרי שאליהו הנביא ניצח את נביאי הבעל בהר הכרמל כשהוריד אש מן השמים (עיין במלכים א יח), רצה אחאב להרוג את אליהו, ואליהו נמלט, וכעבור ארבעים יום של מנוסה הגיע למערה בהר סיני, במערה התגלה אליו הקב"ה ושאל אותו מה לך פה אליהו, ותשובתו של אליהו הייתה, קנא קנאתי לה', כי עזבו את בריתך בני ישראל, ויבקשו את נפשי לקחתה (שם יט,י). במדרש איתא (שיר השירים רבה, א,ו) שכוונת אליהו הנביא באמרו כי עזבו את בריתך, שכלל ישראל עזבו המצוה של ברית מילה, מיד נזף הקב"ה באליהו ואמר לו עליך להתייצב בכל מקום ובכל זמן שבו בני ישראל יבצעו ברית מילה. כך תראה אתה בעצמך ותעיד על כך שבני ישראל שומרים על הברית הזו ולא מפרים אותה. ומאז, בכל ברית מילה אליהו הנביא בא לראות ולהעיד לטובת עם ישראל, ששומר את הברית הנצחית עם הקב"ה.

איתא בגמרא (שבת לג:): שמאחר שמלכות רומי רצה להרוג רבי שמעון בר יוחאי נחבא במערה לשתים עשרה שנה, כשיצאו מהמערה, חזו אינשי דקא כרבי וזרעי, אמר מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה, כל מקום שנותנין עיניהן מיד נשרף, יצתה בת קול ואמרה להם להחריב עולמי יצאתם, חיזרו למערכתכם, הדור אזול איתיבו תריסר ירחי שתא, אמרי משפט רשעים בגיהנם י"ב חדש, יצתה בת קול ואמרה צאו ממערכתכם, נפקו כל היכא דהוה מחי ר' אלעזר הוה מסי רבי שמעון אמר לו בני די לעולם אני ואתה, בהדי פניא דמעלי שבתא חזו ההוא סבא דהוה נקיט תרי מדאני אסא ורהיט בין השמשות, אמרו ליה הני למה לך, אמר להו לכבוד שבת, ותיסגי לך בחד, חד כנגד (שמות כ, ז) זכור וחד כנגד (דברים ה, יא) שמור, א"ל לבריה חזי כמה חביבין מצות על ישראל יתיב דעתייהו.

ונראה לומר דענין ההדלקה שעושים בל"ג בעומר הוא באותו

כנגד זכור ואחד כנגד שמור, ועל זה אמר רבי שמעון חזי כמה חביבין מצות על ישראל, אנו מסמלים אלו שחביבן עליהם המצוות ומגיעים לרקוד לכבוד ההילולא של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי.

יעזור השי"ת שתורתו תהא מגן לנו והוא ימליץ טוב בעדנו, ונזכה לכל ההשפעות עדי נזכה לביאת גוא"צ בב"א.

כמו כן אפשר לומר שהאש של ההדלקה מסמל האש של רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו שראו אנשים שעוסקין בהווית העולם הזה, ואמרו מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה, וכל מקום שנתנו עיניהם מיד נשרף. ואנו שרוקדים מסביב להדלקה מסמלים את היהודי שראו אחרי שיצאו מהמערה בפעם השני, עם שני חבילות של הדסים אחד

מתוך דברי התעוררות לפני מעמד ההדלקה ליל ל"ג בעומר תשפ"א

ובשנה זו הבחינה של 'וגילו ברעדה' הוא במובן אחר, כשאנו נזכרין במה שקרה בשנה שעברה בהסתלקותם הנוראה של מ"ה הקדושים במירון, ואין לנו שום השגה בענין הנורא הזה.

וחשבתי מקודם בעת ספירת העומר במה דאיתא בספרים לכוון בשם הוי"ה של ברכת הספירה שם מ"ה, ואולי יש לזה שייכות עם מ"ה הנפטרים ואיני יודע, ובודאי כל הענין הנורא הוא בבחינת 'תורת הנסתר' שאין לנו בזה שום הבנה.

אנו עומדין היום בליל ל"ג בעומר יומא דהילולא קדישא של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי, ואיתא בספרים הקדושים שהוא יום שנוהגין להרבות בו בשמחה, ובאמת בכל השנים היום הזה הוא בבחינת 'וגילו ברעדה' (תהילים ב יא), וכמו שידוע מאמר העולם שבתוך המערה יש בחינה של יום הכיפורים והתפילות מתקבלין שם כמו תפילת כהן גדול ביום הכיפורים, ל"ג בעומר הוא בספירה של 'הוד שבהוד' שזה רמז לאהרן הכהן שהיה בבחינת 'הוד', ובחצר המערה הריקודים הם בבחינת שמחת תורה.

מאמינים שהכל מאיר למעלה אפילו אם אנו אינם מבינים, בבחינת 'להגיד בבוקר חסדיך' (תהילים צב ג) שהכל ברור בבחינת אור הבוקר, ולכן אנו מתפללין על כך בשחרית 'הראני ה' חסדיך' שנזכה לראות את טוב החסדים.

ואנו מבקשים ומתפללים קמיה דהקב"ה 'שמע ה' וחנני ה' היה עוזר לי' (תהילים ל יא), שישמע ה' את קול נאקת עמו בית ישראל בכל הצטרכותם בישועות ורפואות ובכל הענינים ולזרע של קיימא, ושנזכה לכל ההשפעות בזכותו של רבי שמעון בר יוחאי, ויה"ר שנזכה ל'הפכת מספדי למחול לי' (תהילים ל יב) שיתהפך בחינת ההספד לשמחה גדולה ביום שמחת רשב"י, וכמו המשך הפסוקים (שם בתהילים) 'פתחת שקי ותאזרני שמחה למען יזמרך כבוד ולא ידום ה' אלוהי לעולם אודך'.

והנה מחר בלילה הוא יום ל"ד בעומר יומא דהילולא של הרה"ק רבי מענדל מרימנוב זי"ע, וידוע מה שפירש הפסוקים 'אז יאמרו בגוים הגדיל ה' לעשות עם אלה הגדיל ה' לעשות עמנו היינו שמחים' (תהילים קכ ב-ג), והכוונה בזה שאומות העולם

ובברכה הראשונה של תפילת שמונה עשרה אנו מתפללין 'א-ל עליון גומל חסדים טובים', ויש להבין הכוונה ב'חסדים טובים' שאם הוא חסד אז בודאי שהוא טובה, וכ"ק אאזמו"ר זי"ע אמר, כוונה בזה בשם רבי שלמה קלוגר זצ"ל, שיש חסדים שהם טובים אלא שאין ניכר הטוב שבזה והוא בהסתר, ובאמת למעלה במרומים כל החסדים הם טובים כיון שניכר הטוב שבחסד, ולכן אנו מתפללין 'א-ל עליון היינו במה שהוא עליון במרומים לכן 'חסדים טובים' שבשמים כל החסדים הם טובים בבחינת 'טוב ה' לכל' (תהילים קמה ט).

וכמו שהיה עובדה אצל הרה"ק הרבי ר' אלימלך זי"ע שבזמנו היתה גזירה גדולה על כלל ישראל, והוא עשה עליית נשמה לפעול אצל מרן הבעש"ט הקדוש ואצל המגיד ממעזריטש זי"ע שיפעלו בשמים לביטול הגזירה, וענו הם ואמרו לו שאינם מבינים כלל לרצונו שהרי הם אינם רואים שום רעה והכל הוא כולו טוב.

ואפשר שלכן אנו מדליקין מדורה גדולה לכבוד רשב"י להראות שאנו

יאמרו לקב"ה שהוא הטיב עם כלל ישראל יותר ממה שבא להם בשורת הדין, ועל זה יענה הקב"ה ויאמר שאמת שהטיב עמהם יותר מכדי מדתם, אבל כל זה עשה כיון שהיו שמחים גם בגלות.

ויעזור השי"ת שזכותו של רבי שמעון בר יוחאי מליץ בעדנו שנזכה להשפעות טובות ולרחמים וחסדים גלויים, ושנזכה ל'ושמחת עולם על ראשם' וגו' (ישעיה לה י) בביאת גוא"צ בב"א.

מתוך דברי התעוררות לפני מעמד ההדלקה ליל ל"ג בעומר תשפ"ב

שב"ק פר' אחרי-קדושים תשפ"ג

קידושא רבא בצפרא דשבתא

חמורה, אמנם מבגדי לבן לבגדי זהב יש להתיישב דבר, דהלא הוי מחמור לקל ממנו. וכתב לבאר, דלאחר שנתקדש אדם בקדושה יתירה, אז אח"כ ע"י מצוותיו ותורתו בכללות, אפילו מצוות הפשוטים, מתעלים ומתקדשים ביתר שאת, ועל כן אחר שנתקדש בבגדי לבן ועבודת פנים, אז עבודתו בבגדי זהב אע"פ שעובד בחוץ, ומקריב קרבנות פשוטים הרגילים והשכיחים, מ"מ הם מתעלים ביתר שאת, מחמת שנעשים עתה ע"י קדוש עליון כזה, ולכך צריך שוב טבילה לעילוי קדושה.

ועל פי דברים אלו אמר כ"ק אאזמו"ר זי"ע שבנוסף למה שכתבו בספרים הק', דהחיוב של 'וחי בהם', הוא שעבודתו יהיה בחשק ובזריות, ולא בקרירות ועצלות, צריכים לעשות העבודה באופן שיהיה ניכר התעלות ושינוי באדם מכוח מעשה המצוה אשר עשה, ולאחר תפילה שאדם

ושמרתם את חוקתי ואת משפטי אשר יעשה אותם האדם וחי בהם אני ה' (ויקרא יח ה)

בספרים הק' כתבו לבאר מה שכתוב 'וחי בהם', שיעשו המצוות בחיות ובהתלהבות, ולא יסתפק בעשייתם בשביל לצאת ידי חובתו, וכמקיים ציווי המלך בעל כרחו, אלא שיהיה באופן של 'וחי בהם', בכל חיותו ממש, בכל רמ"ח אבריו ושם"ה גידיו.

כ"ק אאזמו"ר זי"ע ביאר פסוק זה, על פי דברי החתם סופר (תורת משה) בפסוקים (שם טז כג-כד) 'ובא אהרן אל אהל מועד ופשט את בגדי הבד אשר לבש כבואו אל הקודש וגו'. ורחץ את בשרו במים במקום קדוש ולבש את בגדיו ויצא ועשה את עולתו ואת עולת העם'. דלכאורה טבילת הכהן גדול מבגדי זהב לבגדי לבן אתי שפיר, שהוא מקדושה קלה לקדושה

הפסח יכולים להשיג אותם מדריגות שהיה יכולים להשיג ביום הקדוש בעבודת הכהן גדול, ששם נאמר (ויקרא טו ג) 'בזאת יבוא אהרן אל הקודש'. כמו שאמרנו שבחינת העבודה שעשה הכהן גדול אחרי עבודתו בקודש הקדשים היה באופן שהיה ניכר עליו ההתעלות מכוח גדול קדושת העבודה, כמו כן צריכה להיות ניכר עלינו ההתעלות, מכוח עבודתנו בחג הפסח שעבר עלינו.

יעזור השי"ת שנוכה לעבוד את בוראנו באופן של 'וחי בהם' בכל הפירושים, שנוכה להיות ממקבלי התורה, עדי נוכה לביאת גוא"צ בב"א.

מתפלל והנחת תפילין וכל מעשה מצוה, צריך שיהיה שינוי הניכר בעין, 'וחי בהם', חיות ובריה חדשה שלא היתה מתחילה.

דברים אלו מתאימים ביותר לימים הנעלים של ימי הספירה, דהגם שעבודתנו בימים אלו הם במצות התמידיות מידי יום ביומו, אמנם בכל זאת מצוות אלו צריכות ליעשות בבחינה אחרת בימים אלו, אחרי שעבר עלינו ההארה והקדושה של ימי חג הפסח.

ויש לומר בענין זה מה שהזכרנו על מה שכתוב (שמות יג ה) 'ועבדת את העבודה הזאת בחורש הזה', שבחג

דעוא דרעוין

וצריך להבין, דהלא לפי דברי רש"י היו צריכים לכתוב פרשת העריות שנכתב בסוף הפרשה סמוך מיד אחרי 'קדושים תהיו', ולמה הפסיק עם כל המצוות שלפי ראות העין אין להם שייכות לענינה של קדושה שהוא גדר לעריות.

ולבאר זה, ובהקדם מה שאיתא באור החיים הק' שכתב על הפסוק

קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלוקיכם (ויקרא יט ב). וכתב רש"י (שם) הוּו פרושים מן העריות ומן העבירה, שכל מקום שאתה מוצא גדר ערוה אתה מוצא קדושה, אשה זונה וחללה וגו' (ויקרא כא ז), אני ה' מקדשכם. ולא יחלל זרעו, אני ה' מקדשו (שם פסוק טו). קדושים יהיו (שם פסוק ו), אשה זונה וחללה וגו' (שם פסוק ז).

המעשה והדמיון שאנחנו עושים, נקבע
בנפשותינו הדבר לעולם.

ואל תחשוב בני לתפוש על דברי,
ולומר למה יצווה אותנו השי"ת
לעשות כל אלה לזיכרון אותו הנם,
והלא בזיכרון אחד יעלה הדבר
במחשבתנו ולא יישכח מפי זרענו, דע
כי לא מחכמה תתפשני על זה,
ומחשבת הנוער ישיאך לדבר כן. ועתה
בני, שמעה זאת והטה אוזנך ושמע,
אלמדך להועיל בתורה ובמצוות. דע
כי האדם נפעל כפי פעולותיו, ולבו
וכל מחשבותיו תמיד אחר מעשיו
שהוא עוסק בהם, אם טוב ואם רע.
ואפילו רשע גמור בלבבו וכל יצר
מחשבות לבו רק רע כל היום, אם
יערה רוחו וישים השתדלותו ועסקו
בהתמדה בתורה ובמצוות, ואפילו שלא
לשם שמים, מיד ינטה אל הטוב,
ומתוך שלא לשמה בא לשמה, ובכוח
מעשיו ימית היצר הרע כי אחרי
הפעולות נמשכים הלבבות. ואפילו אם
יהיה אדם צדיק גמור ולבבו ישר
ותמים, הפך בתורה ובמצוות, אם
יעסק תמיד בדברים של דופי, ישוב
בזמן מן הזמנים מצדקת לבו להיות
רשע גמור. כי ידוע הדבר ואמת שכל
אדם נפעל כפי פעולותיו, כמו שאמרנו.
ועל כן אמרו חז"ל רצה הקב"ה לזכות

(שם יש ג) 'איש אמו ואביו תיראו'.
שהטעם סמיכות מצוה זו למצות
קדושים, נתכוון לרמוז גם כן גדר
לעריות, והוא על דרך מאמרם ז"ל
(סוטה לו:) 'שדרשו בפסוק (בראשית מט
כד) 'ויפוזו זרועי ידיו מידי אביר יעקב
וגו', כי כשתקפתו אשת פומיפר ליוסף
ותקפו יצרו נודמנה לו דיוקן אביו לו
מיד ויפוזו זרועי וגו'. ושמעתי משם
אנשי אמת (קב הישר ב) כי דיוקן האב
תגביר כח הקדושה בבו ושמעתי מבווא
אל התיעוב, והוא אומרו סמוך למצות
העריות אביו ואמו תיראו, ולזה מי
שתקפו יצרו יצייר בין עיניו יולדיו
ויהיה לו למשיב נפש.

ולפי דבריו הק' יש לבאר המשך
הפרשה עם כל המצוות
השונות, וקודם נקדים דברי החינוך
(מצוה מז) בהלאו שלא לשבור עצם מן
הפסח, ומבאר ששרשי המצוה לזכור
נסי מצרים, שאין כבוד לבני מלכים
ויועצי ארץ לגרור העצמות ולשברם
ככלבים, לא יאות לעשות ככה כי
אם לעניי העם הרעבים. ועל כן
בתחילת בואנו להיות סגולת העמים,
ממלכת כהנים וגוי קדוש, ובכל שנה
ושנה באותו הזמן, ראוי לנו לעשות
מעשים המראים בנו המעלה הגדולה
שעלינו לה באותה שעה, ומתוך

זכירת נסי מצרים, שהם עמוד גדול בתורתנו. כי ברבות עסקינו בהם נתפעל אל הדבר, כמו שאמרנו, ע"כ.

גם נביא דברי המשך חכמה שמבאר הפסוק (ויקרא כ ז) 'והתקדשתם והייתם קדושים'. שפסוק זה קאי עמ"ש בפסוק שלפניו (שם פסוק ו) 'הנפש אשר תפנה אל האבות ואל הידענים לזנות אחריהם ונתתי את פני בנפש ההוא והכרתי אותו מקרב עמו'. מפני שמחשבה של עבודה זרה כמעשה, שנאמר (יהזקאל יד ה) למען תפוש ישראל בלבם, לכן הגם כי כוחות המחשבה אינם ברשותו של אדם, שמה יעשה אם הלב חושב והשכל מומטה, לכן הבטיח השי"ת והתקדשתם, שתעשה פעולות להיות קדוש כמעשה, ברחוק מכל התועבות, ואני אבטיח אתכם והייתם קדושים, שאמחר גם מחשבתכם, והבא לטהר מסייעין אותו.

ויש לומר לפי דברים אלו, שזה הוא הקשר בכל המצות השונות שנשנו בפרשתינו לענין הקדושה שהוא ענין גדר של עריות, שכשהארם מקיים כל המצות השונות כמו כיבוד אב ואם, איסור פיגול, לקט שכחה ופאה, פרט ועוללות, לא תגנבו ולא תכחשו ולא תשקרו וכדו', מצות אלו נותנים

את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצוות' (מכות ג מז), כדי להתפייס בהן כל מחשבותינו ולחיות בהן כל עסקינו, להטיב לנו באחריתנו. כי מתוך הפעולות הטובות אנחנו נפעלים להיות טובים וזוכים לחיי עד. ורמזו הז"ל על זה באומרם 'כל מי שיש לו מזוזה בפתחו וציצית בכגרו ותפילין בראשו מוכחה לו שלא יחטא' (מנחות מג:), לפי שאלו מצוות תמידיות ונפעל בהן תמיד.

לבן אתה ראה גם ראה מה מלאכתך ועסקך, כי אחריהם תימשך ואתה לא תמשכם. ואל יבטיחך יצרך לומר, אחרי היות לבי שלם ותמים באמונת אלוקים, מה הפסד יש כי אתענג לפעמים בתענוגי אנשים, לשבת בשווקים וברחובות, להתלוצץ עם הלצים ולדבר צחות, וכיוצא באלו הדברים שאין מביאים עליהם אשמות וחטאות, הלא גם לי לבב כמו להם, קוטני עבה ממותניהם, ומדוע ימשכוני הם אחריהם, אל בני, השמר מפניהם פן תילכד ברשתם, רבים שתו מתוך כך כוס תרעלתם, ואתה את נפשך תציל.

ואחר דעתך זה, אל יקשה עליך מעתה ריבוי המצוות בעניין

וצריך זהירות גדול שלא להיכשל בהם, משא"כ בהלכות שחיטה, ע"י לימוד ההלכות תדע המעשה ולא תכשל.

הרי אנו רואים שגם במצות הנראים לעין כדברים פשוטים, יש בהם הרבה דברים העומדים ברומו של עולם שמוסיפים לאדם קדושה והתעצמות הנפש.

ויש לומר שזה מה שאנו אומרים בנוסח ברכת השחר, 'שתרגילנו בתורתך ודבקינו במצותיך', ובכוח זה נזכה 'שאל תביאנו לא לידי חטא, ולא לידי עבירה ועון ולא לידי נסיון וכו'.

ויעזור השי"ת שנוכה לעשות מצוות ומעשים טובים ועי"כ נהיה נפעלים לטובה לזכות לקדושה, עדי נזכה לביאת גוא"צ בב"א.

לו התעצמות הנפש, ועל ידם הוא נפעל לטובה כדי שאם יעמוד לפני נסיון כלשהוא, יהיו לו כוחות הנפש להתגבר על יצרו הרע, כי יהיה לו זכות וכוח המצות שקיים.

ב"ק אאזמו"ר זי"ע סיפר פעם על תלמיד אחד שהגיע להגאון רבי ישראל סלנטר זצ"ל, והציע לפניו שרוצה לפרוש ממלאכתו כשוחט, מחמת גודל האחריות המוטלת עליו שיהיה בתכלית הכשרות, ובני ישראל אוכלים משחיטתו וסומכים עליו. נענה אליו רבו ושאלו, ובמה הינך סובר לעסוק אח"כ לפרנסך, ענה לו התלמיד שיתעסק במסחר ובמשא ומתן, א"כ הורה לו, עדיף שתשאר במשלח ירך כשוחט, דבהלכות חושן משפט קשה יותר לידע כל פרטי הדינים והציורים,

הוצאות הגליון נדבת

ידידנו הר"ר **פינחס פרקל** הי"ו

לדגל 'שמחת החאלקה' לבנו

כמד **דוד מרדכי** ני"ו

יזכה לדאות רוב נחת ותענוג דקדושה ממנו ומכל יוצ"ח,

וזכות התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי יגן עליו

וישפיע משמי מדום שפע תענוג ונחת.